

Sigbjørn Mostue

I morgen er alt mørkt

Når historien slutter

ÇAPPELEN DAMM

Sigbjørn Mostue

I morgen er alt mørkt

Når historien slutter

ÇAPPELEN DAMM

I de dagene kommer menneskene til å søke døden, men ikke finne den. De skal lengte etter å få dø, men døden skal flykte fra dem.

Johannes' åpenbaring, 9, 6

Prolog

Endelig hører jeg det: den vidunderlige lyden av skudd!
Og er det ikke noen som skriker? Det sitrer i meg. Jeg går
fortere gjennom gatene, vil løpe, men klarer det ikke.
Beina mine har ikke krefter. Jeg har vært tørst så lenge.
Og forferdelig sulten. Det knurrer i magen, men det
finnes ingen mat lenger.

Men lengselen som vekkes i meg ved lyden av
skrikene, overskygger til og med sulten. Jeg stønner av
nyttelse. En svak stemme forsøker å advare meg. Jeg
overhører den. Lysten vinner over alt.

Det åpner seg en gresslette foran meg. Lyden blir
sterkere. Noen brøler.

Der er de! En liten flokk med rasende, slik jeg selv var
en gang. De kommer stormende ned bakken. Rundt meg
er det flere som meg - lengtere, som går viljeløst mot
skrikene fra de unge menneskene som prøver å forsvare
seg.

Jeg nøler. Det er noe i meg som vil fram: korte, flyktige
bilder fra en annen tid. Da alt var lyst og godt. Men så -
sykdom. Som rammet hele verden og gjorde folk gale av
raseri. Blod. Vold. I land etter land. Vi var redde. Verden
gikk under, tror jeg.

Så forsvinner minnene. Også om de gode tingene. Om
noe som ble kalt familie, kjærlighet. Jeg har opplevd det
før: Det lille blaffet som forsøker å smelte isen i meg,
slukner.

Andre ting husker jeg bedre. Den deilige følelsen når jeg fikk fatt i en av «de andre», de som ikke var blitt smittet slik som meg selv; når jeg banket livet ut av dem mens de skrek høyt og forsøkte å flykte. Det gjorde meg bare enda mer rasende. Og jeg husker fortvilelsen som slet i meg når noen slapp unna. Som om noe uendelig verdifullt glapp ut mellom fingrene mine. Nesten som en kjærlighetssorg.

Selv noen i familien min drepte jeg. Var det ungen min?

Der var det igjen - det lille blaffet: Jeg ble syk selv. Først en forferdelig hodepine. Deretter det blinde raseriet, som aldri slapp taket.

Jo, jeg drepte henne. Slo henne i stykker mot veggene. Det var vondt. Men mest deilig.

En dag sluknet raseriet i meg. Og jeg begynte å vandre. På leting etter noe jeg ikke visste hva var. Men nå vet jeg det.

Jeg strekker ut armene, går mot de rasende og forsøker å tiltrekke oppmerksomheten deres. De har funnet ungdommene. En gutt ligger forvridd på bakken. Han er allerede død. De har kastet seg over ei jente, på vei til å bli kvinne. Så pen hun er. En av de rasende har tatt grep om det lange, svarte håret hennes. Hun skriker. Det er noen lenger borte som roper: «Marlen, kom deg unna!»

Jeg vakler mot dem. Det er like før nå. Lengselen skal ta slutt. Jeg griper tak i en arm. Den rasende snur seg mot meg, og brøler så jeg får spyttet hans i ansiktet.

Et av blaffene igjen: Dette er livsfarlig!

Jeg stopper. Forsøker å rygge. Så er han over meg. Han begynner å slå.

Jeg smiler. Det er over.

Endelig skal jeg få fred.

Kapittel 1

Aureungen, to måneder tidligere

Olivers historie:

De nådeløse skuddene. Flammene og røyken. Og de jævlige lydene fra desperate mennesker som sloss for livet. Jeg orka ikke mer. Prøvde å stenge alt ute, mens jeg holdt armene rundt meg selv som om de var en mur jeg kunne gjemme meg bak.

Brått ble det stille. Og det var nesten verre. Jeg sto akkurat der grusveien slutta og stien begynte å slynge seg inn i skogen. Den var knapt synlig, nesten overgrodd av gress og lyng. Ingen brukte den lenger. Det var ingen mennesker igjen til å bruke den.

Jeg skalv, tross sommervarmen og hetebølgene fra skogbrannen som ble frakta med vinden og brant mot huden selv om flammene var flere hundre meter unna. Der ilden nå herja hadde leiren vår ligget: ei trygg øy i en verden oversvømt av forrykte, der vi hadde overlevd i hemmelighet. En stund hadde vi faktisk hatt det ganske greit: hadde bada, fiska, kost oss i sola. Så hadde vi kødda det til for oss selv. Og nå måtte vi flykte fra øya vår. Tilbake til den sjuke verdenen.

Jeg kikka meg over skulderen. På det meste hadde vi nesten vært like mange som en skoleklasse. Men de

hadde dødd, den ene etter den andre. Og ennå var det ikke over. Shamim satt på huk nede ved vannkanten og gjemte hodet i hendene. To av ungene hennes var fortsatt inne i skogen: Khadaffi og den forrykte søsteren Sanaa. Ved siden av Shamim satt lille Hassan og strøk moren trøstende på armen. Hun la ikke merke til ham. Gutten så ensom og fortapt ut. Jeg fikk vondt av ham. Jeg visste godt hvordan det var å føle seg aleine sammen med andre. Det er som en glød i magen som langsomt brenner en opp innenfra.

Jeg så inn mot skogen igjen. Pappa hadde løpt tilbake, inn mot brannen, for å redde dem som var igjen. Og så kom disse skrikene ... Noe grusomt hadde skjedd der inne. Jeg ville ikke fikse det hvis pappa var død. Da kom jeg til å ta med meg geværet inn i skogen og gi meg selv et skudd i tinningen.

Innefra baksetet i SUV-en vår gurgla og hosta det. Brage sleit i røyken fra brannen, som om han ikke hadde nok med å kjempe for å beholde livet etter at Ed hadde skutt ham. Vi hadde holdt på å miste bestekameraten min så mange ganger at jeg av og til ba om at han skulle slippe flere lidelser. Kristin, moren hans, stakk ut hodet. Hun vinka på Melissa, som løp til så fort den store kroppen hennes klarte. Sammen begynte de å styre med et eller annet. Marte sto utafør bilen med folda hender foran det fortvilte ansiktet. Den tapre lillesøsteren til Brage veik aldri fra brorens side. Kanskje det hjalp. Brage ga i alle fall ikke opp, tross et rifleskudd som hadde

gått tvers gjennom brystet på ham.

Bestekamerat. Jeg kikka ned på skoene mine. Jeg så nok på Brage som den beste kompisen jeg hadde, men visste godt at verken han eller noen andre i gjengen hadde betrakta meg som noe annet enn et vedheng. En som klorte seg fast i de andre, men som ingen egentlig brydde seg om. Alle overså meg, ingen tok det jeg sa, på alvor, hvis de i det hele tatt hørte etter. Når vi spilte fotball, var jeg imidlertid grei å ha. Som når jeg spilte fram ferdigskåra pasninger til Khadaffi, som kunne putte inn mål som selv en unge ville ha greid. Han fikk all rosen. Jeg fikk kanskje et klapp på skulderen. Men aldri - aldri - var det noen som kom på besøk hjem til meg. Hvorfor det var blitt slik, aner jeg ikke. Men jeg lot som ingenting, og dro hjem til kameratene mine selv om de ikke greide å skjule det oppgitte uttrykket når de lukka opp døra og så hvem det var som ringte på.

Jeg heva blikket. Stirra inn mot skogen igjen.

Pappa sa han var glad i meg. Bendik, offiseren, den usårlige. Han var den eneste som kunne få oss levende gjennom marerittet vi hadde havna oppi. Alt på grunn av en forbanna parasitt: MTG, mutert Toxoplasma gondii, som krøp opp i hjernen til folk og gjorde hele menneskeheten gærne og voldelige. Selv pappa hadde holdt på å bli drept av smittede, dem vi kalte forrykte. Men det skulle visst mer til enn et knust strupehode for å ta knekken på ham.

Sånn kom jeg aldri til å bli: sterk, usårlig; lederen som

alle andre så opp til. Han sa aldri noe, men jeg var sikker på at pappa innerst inne forakta meg for at jeg ikke var som ham.

Endelig fikk jeg øye på noen bevegelser gjennom bladverket. Jeg holdt pusten. Det var Marlen som kom, og det første jeg la merke til, var hvor blodig hun var. Det var som om hun hadde tatt på seg et rustrødt forkle. Noen har forsøkt å skjære strupen over på henne, tenkte jeg og kjente at det prikket ekkelt i fingertuppene. Men ut fra måten hun gikk på, lett og spenstig, skjønnte jeg at blodet måtte komme fra noen andre. Blikket fra de isgrå øynene hennes var hardt og stolt. Det lange, svarte håret fikk henne til å likne en indianer – sterke, mystiske, smarte Marlen, og så pen at det gjorde vondt i magen å vite at hun aldri ville bli kjæresten min.

Jeg tok et skritt til side da moren hennes kom stormende forbi meg.

- Å Marlen, jeg har vært så redd for deg! Hvor var du? Jeg har ropt og lett ... Men, herregud, hva har skjedd – du er vel ikke skadet?

- Slapp av, mamma. Det er bra med meg. Marlen rista av seg Cecilie og satte seg på huk ved bekken. Hun kasta et raskt blick mot Shamim og Hassan før hun begynte å vaske ansiktet og hendene. – Jeg trenger nye klær. Har vi noe sånt?

Cecilie ble først bare stående og se på datteren sin, mens hun selv tørka bort tårene fra kinna. Det var som om hun ikke kjente igjen Marlen. Jeg skjønnte henne godt.